

Co i kiedy nasze dziecko powinno wymawiać?

Według L. Kaczmarka w rozwoju mowy wyodrębnia się cztery okresy:

- okres melodii (0-1 r. ż)
- okres wyrazu (1-2 r.ż)
- okres zdania (2-3 r.ż)
- okres swoistej mowy dziecięcej (3-7 r.ż)

W poszczególnych latach rozwój mowy wygląda następująco:

Okres melodii (0 – 1) – okres ten rozpoczyna się z chwilą urodzenia dziecka do ukończenia przez nie pierwszego roku życia. Początkiem kontaktu jest krzyk i płacz. To forma porozumiewania się ze światem. Między drugim a trzecim miesiącem życia pojawia się głuzenie. Są to dźwięki podobne do samogłosek i spółgłosek. Około piątego - szóstego miesiąca życia rozpoczyna się gaworzenie. Teraz dziecko zaczyna świadomie powtarzać i naśladować dźwięki mowy. Przed ukończeniem pierwszego roku życia powinny pojawić się pierwsze słowa. Najczęściej są nimi: mama, tata, baba.

Okres wyrazu (1 – 2) – słowa wymawiane przed pierwszym rokiem życia nie są kojarzone z przedmiotem lub osobom. Tata to każdy mężczyzna, a mama to niekoniecznie matka. W drugim etapie dzięki wielokrotnemu powtarzaniu połączonemu z odszukiwaniem osób czy przedmiotów dziecko już się nie myli. Potrafi też wymawiać samogłoski ustne i najłatwiejsze spółgłoski, wypowiada tylko pierwszą lub ostatnią jego sylabę. Trudniejsze dźwięki zastępuje tymi, które potrafi wypowiedzieć, stąd jego wypowiedzi brzmią zabawnie. Około półtoraroczne dziecko wypowiada do 50 wyrazów. Po skończeniu dwóch lat jego słownik zawiera około 400 słów. Pojedyncze wyrazy wzbogacone gestami zastępują całe zdania.

Dziecko wymawia samogłoski *a, o, u, i, y, e* oraz spółgłoski *p, b, m, t, d, n, ś*, czasem *ć*. Pozostałe spółgłoski zastępuje innymi, o zbliżonym miejscu artykulacji. Upraszcza trudne grupy spółgłoskowe. Skraca wyrazy, charakterystyczne jest wymawianie tylko pierwszej sylaby lub końcówki wyrazu, występują jeszcze sylaby dźwiękonaśladowcze.

Okres zdania (2 – 3) - Pojawiają się proste zdania, dziecko wymawia wszystkie samogłoski, również *ę, ą*. Czasami może zamieniać samogłoski w mowie. Obok spółgłosek *p, b, m* pojawiają się zmiękczenia *pi, bi, mi* oraz *w, f, wi, fi, ś, ź, ć, dź, ń, li, k, g, ch, ki, gi, chi, j, ł*. Pod koniec tego okresu mogą się też pojawić głoski *s, z, c, dz*, a nawet *sz, ż, cz, dż*. Wymienione głoski czasem bywają zastępowane innymi, łatwiejszymi. Mowę dziecka trzyletniego cechuje zmiękczenie głosek – *s, z, c, dz, sz, ż, cz, dż* są często wymawiane jak *ś, ź, ć, dź*. Głoska *r* może być pomijana lub zastępowana przez inną, na przykład *j* lub *ł*. Zamiast głoski *f* występuje *ch* i odwrotnie. Nadal grupy spółgłoskowe są uproszczane tak w nagłosie, jak i w śródgłosie, brak

wyraźnych końcówek w wyrazach. Dziecko wie, jak dana głoska powinna brzmieć, ale nie umie jej jeszcze wypowiedzieć. W tym wieku może występować swoista mowa dziecięca: przestawki głoskowe, opuszczanie sylaby początkowej lub końcowej, zniekształcenie oraz tworzenie wyrazów ze skrzyżowania dwóch słów, nieprawidłowa odmiana.

Okres swoistej mowy dziecięcej (3 – 7) Jest to okres który trwa najdłużej. Rozpoczyna się po ukończeniu trzech lat i trwa do momentu tzw. startu edukacyjnego. Wtedy mowa powinna być zrozumiałą nie tylko dla najbliższych ale i przypadkowych rozmówców. Dziecko zaczyna prowadzić rozmowy pełnymi zdaniami. Stosuje bogate słownictwo. Początkowo zdarza się przestawianie sylaby lub głosek. Mogą pojawiać się słowa podobne do prawidłowych, bo łatwiej je wymówić, np. *tóry* zamiast *który*. Często zdarzają się połączenia dwóch wyrazów w jeden, np. *pomasłować*, czyli *posmarować masłem*. Między czwartym a piątym rokiem zaczyna się etap pytań. Pod koniec okresu dziecko powinno posługiwać się wszystkimi głoskami. Zdarza się, że tuż po ukończeniu trzeciego roku życia zaczyna używać najtrudniejszych głosek. Nie mówi już *tół*, lecz *stół*. Czasem zamiast *śiba* potrafi powiedzieć *szyba*. Ale nie dzieje się tak we wszystkich wyrazach. Z biegiem czasu porządkuje i prawidłowo stosuje wszystkie dźwięki mowy adekwatnie do ich występowania.

Kolejnym etapom rozwoju mowy towarzyszą pojawiające się w tym czasie głoski. Dokładny moment pojawiania się kolejnych samogłosek i spółgłosek jest trudny do jednoznacznego określenia, co wynika z odchyień rozwojowych u dzieci. U jednych dana głoska pojawia się wcześniej niż u innych i odwrotnie. Jeśli różnice nie przekraczają pół roku, mówimy o normie rozwojowej.

4 rok życia

Utrwalają się takie głoski jak *s, z, c, dz*. Dziecko nie powinno już wymawiać ich jako *ś, ź, ć, dź*. Pojawia się głoska *r*, choć jej opóźnienie nie musi być jeszcze niepokojące. Opanowanie tej głoski to wielki sukces dla dziecka. Często w związku z tym jej nadużywa i mówi, na przykład *rarka* zamiast *lalka*, *mreko* zamiast *mleko*. Głoski *sz, ż, cz, dź* mogą być zamieniane na *s, z, c, dz* lub *ś, ź, ć, dź*. Mowa dziecka jest jeszcze niedoskonała. Wyrazy czasami są poskracane, głoski mogą być poprzestawiane, a grupy spółgłoskowe uproszczone.

5 rok życia

Mowa dziecka jest już zrozumiała. Utrwalane są głoski *sz, ż, cz, dź*. Dziecko potrafi je poprawnie powtórzyć, choć w mowie potocznej mogą być jeszcze wymawiane jako *s, z, c, dz*. Głoska *r* często pojawia się dopiero w tym okresie. Grupy spółgłoskowe mogą być nadal upraszczane.

Dziecko pięcioletnie powinno porozumiewać się z dorosłymi, choć jego mowa nie jest jeszcze w pełni ukształtowana.

6 rok życia

Mowa powinna być opanowana pod względem dźwiękowym. Półroczne opóźnienia przy pojawianiu się poszczególnych głosek są dopuszczalne, przy dłuższych należy zasięgnąć porady logopedy.

Nie wszystkie dzieci sześćoletnie mają opanowaną wymowę głosek sz, ż, cz, dż, r. Część z nich ma problemy z wymową grup spółgłoskowych w śródgłosie. Do klas pierwszych często przychodzą dzieci z dużymi brakami w wymawianiu głosek i budowaniu wypowiedzi. Okres przedszkolny i wczesnoszkolny to czas intensywnej pracy w kierunku rozwijania sprawności językowych u dzieci. Zadanie to należy przede wszystkim do rodziców, a także nauczycieli.

Ewa Małgorzata Skorek: „Oblicz wad wymowy”, Wyd. Akademickie „Żak”, Warszawa 2001

Leon Kaczmarek: „Nasze dziecko uczy się mowy”, Wyd. Logopedyczne, Lublin 1988